

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/215/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1418204476
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1418204476.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Žilina, Hodžova č. 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: M. Š. Q. G. V. U. P. U. Z. Á. , G. V.Q. XX.X.XXXX, E. K. K., B. B. Č.. XXXX/XX, o zaplatenie 1.188,93 € s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV. zo dňa 7. mája 2019, č. k. 10 Csp 218/2018-95, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava IV. zo dňa 7. mája 2019, č. k. 10 Csp 218/2018-95 vo výroku, ktorým umožnil žalovanej sumu 1.226,63 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatenej istiny 1.188,93 € od 12.5.2018 do zaplatenia splácať vo forme pravidelných mesačných splátok vo výške 50,- € splatných vždy k 15-temu dňu toho ktorého mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom nadobudne právoplatnosť toto rozhodnutie, pod hrozbou straty výhody splátok, p o t v r d z u j e.

II. Žalovanej priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 7. mája 2019, č. k. 10 Csp 218/2018-95, čiastočne vyhovel žalobe žalobcu, keď žalovanú zaviazal povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 1.226,63 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatenej istiny vo výške 1.188,93 € od 12.5.2018 do zaplatenia, vo forme pravidelných mesačných splátok vo výške 50,- €, splatných vždy k 15-temu dňu toho ktorého mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom nadobudne právoplatnosť rozhodnutie, pod hrozbou straty výhody splátok a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanovením § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 3, § 10c nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, a vecne tým, že na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že dňa 6.2.2017 vznikol záväzkovoprávny vzťah medzi žalobcom a žalovanou a to uzavretím úverovej zmluvy č. XXXXXX., na základe ktorej poskytol žalobca žalovanej úver vo výške 1.400,- €, ktorý mal byť splácaný v pravidelných mesačných splátkach vo výške 29,13 € vždy k 6. dňu v mesiaci. Žalovaná si svoje povinnosti neplnila a splátky žalobcovi riadne neplatila, preto žalobca listom zo dňa 8.3.2018 vyzval žalovanú na úhradu dlžných splátok s tým, že v prípade ich neuhradenia pristúpi k zosplatneniu úveru. Keďže žalovaná dlžné splátky neuhradila, žalobca listom zo dňa 11.5.2018 oznámil žalovanej, že pristúpil k zosplatneniu úveru a zároveň ju vyzval na úhradu dlžnej sumy vo výške 1.286,63 € s príslušenstvom najneskôr do 21.5.2018. Žalobca v konaní žiadal priznať sumu 1.226,63 € pozostávajúcu z nezaplatenej istiny

1.188,93 €, nezaplatených úrokov vo výške 36,93 €, úrokov z omeškania vo výške 0,77 €, úroku vo výške 9,09 % ročne z nezaplatenej istiny vo výške 1.188,93 € od 12.5.2018 do zaplataenia, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatenej istiny vo výške 1.188,93 € a nezaplatených úrokov vo výške 36,93 € od 12.5.2018 do zaplataenia. Pokiaľ ide o žalobcom uplatnené úroky vo výške 9,09 % ročne z nezaplatenej istiny vo výške 1.188,93 € od 12.5.2018 do zaplataenia, tieto súd prvej inštancie nepovažoval za dôvodné a v tejto časti žalobu zamietol. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.6.2015, sp. zn. 6 Co 190/2014, podľa ktorého splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, dispozície s ktorými sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto podstatnom rozdielne spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce ku skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia, a veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval, ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súd by týmto podporoval stav, v ktorom veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky mu majú nahradiť stav jeho potenciálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú istinu jednorazovo. Takéto konanie veriteľa však nepožíva v slovenskom právnom poriadku nijakú právnu ochranu a ani preto niet titulu na inkasovanie odplatných úrokov. Ak jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navyšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa, ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškani s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka, robí absolútne neplatnou. V protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v spojení s § 3 a § 3a nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. Ak by sa žalobca odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednaná dovoľával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a nariadenia vlády. Alternatívne (podľa povahy zmluvnej úpravy) subsidiárne ani testom § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka. Keďže si žalovaná svoje povinnosti ako dlžník zo spotrebiteľskej zmluvy neplnila, súd ju zaviazal na zaplataenie sumy 1.226,63 € (z toho istina vo výške

1.188,93 €, úrok z úveru ku dňu zosplatenia úveru vo výške 36,93 € a úrok z omeškania vo výške 0,77 €). Pokiaľ ide o povolené splátky, súd dospel k záveru, že s ohľadom na žiadosť žalovanej o povolenie splácať dlh v splátkach s prihliadnutím na výšku jej príjmu, je vhodné umožniť žalovanej splácať uvedený dlh voči žalobcovi v splátkach, a preto ju zaviazal na zaplatenie dlhu v splátkach po 50,- € mesačne vždy k 15. dňu v mesiaci počnúc právoplatnosťou rozsudku s tým, že omeškanie čo len jednej zo splátok bude mať za následok splatnosť celého plnenia. Keďže sa žalovaná dostala s plnením peňažného dlhu do omeškania, súd ju zaviazal aj k zaplateniu žalobcom uplatnených úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatenej istiny 1.188,93 € od 12.5.2018 až do zaplatenia. Priznanú výšku úrokov z omeškania odôvodnil § 3 a § 10c nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. - k uplatnenému dňu omeškania bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 0,5 % + 8 percentuálnych bodov.

1.2. O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 C.s.p., v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný, priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, keďže zamietol žalobu len v časti uplatnených úrokov vo výške 9,09 % ročne z nezaplatenej istiny vo výške 1.188,93 € od 12.5.2018 do zaplatenia.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, v časti výroku, ktorým súd umožnil žalovanej žalobcovi priznanú sumu splácať v splátkach vo výške 50,- € mesačne, podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. S odvolaním sa na ustanovenie § 232 ods. 3 C.s.p. poukázal na to, že zákon explicitne podmieňuje alternáciu dĺžky paričnej lehoty odôvodnenosťou prípadu, teda súd nemôže určiť dlhšiu lehotu bez relevantných skutkových tvrdení podložených zodpovedajúcimi dôkazmi. Dôvodil, že bez ďalšieho nebola splnená podmienka odôvodnenosti pre určenie dlhšej paričnej lehoty a súd priznaním možnosti splátok postupoval nad zákonom dovolený rozsah. Podľa odvolateľa bol súd pri svojom rozhodovaní odkázaný na dôkazmi nepodložené tvrdenia žalovanej o jej finančnej situácii. Z vykonaného dokazovania vo veci súd nemohol adekvátnym spôsobom posúdiť komplexné pomery žalovanej, majetkovými pomermi žalovanej sa vôbec nezaoberal. Odvolateľ poukázal aj na to, že rozhodnutie súdu musí byť spravodlivé a nemôže výrazne zvýhodňovať jednu zo strán sporu, pričom žalovaná bola „odmenená“ tým, že jej bola priznaná možnosť splácania úver mesačnými splátkami. Súd tak podľa odvolateľa poprel účinky predčasného zosplatenia úveru, ako aj účel celého súdneho konania. Odvolateľ poukázal aj na to, že výška splátky musí byť určená primerane tak, aby splátky neoprávneným spôsobom nezasiahli do práv žalobcu, určenie neprimerane nízkych splátok porušuje rovnosť účastníkov konania. Ďalej dôvodil, že žalovaná v priebehu súdneho konania neuhradila ani jednu splátku, čo nepreukazuje jej schopnosť hradiť dlh v určených splátkach. Odvolateľ v odvolaní poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 116/2012, zo dňa 18.3.2013, Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 12 Co 145/2017-85, zo dňa 31.7.2017, Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15 Co 185/2017-136, zo dňa 27.9.2017, Krajského súdu v Bratislave č. k. 8 Co 116/2017-64, zo dňa 30.1.2018, Krajského súdu v Košiciach č. k. 11 Co 49/2018-135, zo dňa 26.2.2018, Krajského súdu v Nitre č. k. 8 Co 135/2017-86, zo dňa 25.5.2017, Krajského súdu v Nitre č. k. 8 Co 34/2017-97, zo dňa 15.6.2017, Krajského súdu v Nitre č. k. 6 Co 49/2017-70, zo dňa 17.1.2018, Krajského súdu v Nitre č. k. 6 Co 164/2017-104, zo dňa 30.1.2018, Krajského súdu v Nitre č. k. 6 Co 226/2017-95, zo dňa 25.10.2017, Krajského súdu v Nitre č. k. 7 Co 164/2018-336, zo dňa 27.9.2018, Krajského súdu v Prešove č. k. 17 Co 17/2017-63, zo dňa 27.7.2017, Krajského súdu v Prešove č. k. 9 Co 83/2017-60, zo dňa 7.9.2017, Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4 Co 320/2017-154, zo dňa 29.9.2017, Krajského súdu v Trnave č. k. 23 Co 108/2017-71, zo dňa 20.12.2017, Krajského súdu v Trnave č. k. 23 Co 392/2017-77, zo dňa 28.5.2018, Krajského súdu v Trnave č. k. 24 Co 322/2016-85, zo dňa 1.3.2017, Krajského súdu v Trnave č. k. 23 Co 498/2016-72, zo dňa 15.5.2017, Krajského súdu v Žiline č. k. 11 Co 91/2017-138, zo dňa 16.5.2017, Krajského súdu v Žiline č. k. 8 Co 39/2017-99, zo dňa 28.6.2017. Odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že v súvislosti s lehotou na plnenie v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol stanoviská strán, z akých skutočností pri rozhodovaní vychádzal, podľa akého ustanovenia lehotu posúdil, akými úvahami sa pri právnom posúdení tejto otázky riadil, rozhodnutie je preto nepreskúmateľné. Odvolaciemu súdu navrhol, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie v „napadnutom rozsahu zmenil tak, že návrhu žalobcu vyhovie aj v zamietnutom rozsahu“ a žalovanú zaviazal uhradiť dlh v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadрила, odvolanie nepodala.

4. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej

len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 30. marca 2022; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

5.1. Žalobca sa predmetným žalobným návrhom domáhal voči žalovanej zaplataenia istiny 1.188,93 €, nezaplatených úrokov vo výške 36,93 €, úrokov z omeškania vo výške 0,77 €, úroku vo výške 9,09 % ročne z nezaplatennej istiny vo výške 1.188,93 € od 12.5.2018 do zaplataenia, úroku z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatennej istiny vo výške 1.188,93 € a nezaplatených úrokov vo výške 36,93 € od 12.5.2018 do zaplataenia, ako aj náhrady trov konania titulom neuhradenia zostatku poskytnutého úveru. Súd prvej inštancie žalobe čiastočne vyhovel a žalovanú zaviazal povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 1.226,63 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny vo výške 1.188,93 € od 12.5.2018 do zaplataenia, pričom žalovanej umožnil sumu, na ktorej zaplataenie bola zaviazaná, splatiť formou pravidelných mesačných splátok vo výške 50,- € počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom nadobudne právoplatnosť rozhodnutie, pod hrozbou straty výhody splátok a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalobca a to proti časti výroku, ktorým súd prvej inštancie umožnil žalovanej istinu spolu s príslušenstvom, na zaplataenie ktorej bola zaviazaná, uhrádzať v mesačných splátkach vo výške 50,- €.

5.2. Odvolateľ v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie pri určení povinnosti zaplatiť priznanú sumu s príslušenstvom v splátkach ako aj pri stanovení výšky splátok vychádzal len z tvrdení žalobkyne, ktoré neboli preukázané žiadnymi dôkazmi. Odvolací súd k tejto odvolacej námietke žalobcu uvádza nasledovné. Ako vyplýva z predloženého spisu súd v prejednávanej veci rozhodol na pojednávaní konanom dňa 7.5.2019, na ktoré pojednávanie bol žalobca riadne predvolaný, predvolanie mu bolo doručené dňa 11.3.2019 (č. l. 85 spisu). Žalobca podaním na č. l. 88 spisu, doučeným súdu dňa 14.3.2019, požiadal o ospravedlnenie svojej neúčasti na pojednávaní konanom dňa 7.5.2019 z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti a tiež z dôvodu hospodárnosti konania s úmyslom predísť navyšovaniu trov konania. Z rovnakých dôvodov zároveň žalobca ospravedlnil svoju neúčasť na všetkých ďalších nariadených pojednávaniach, ako aj predbežných prejednávaniach sporu. V podaní žalobca uviedol, že súhlasí s tým, aby súd rozhodol v zmysle jeho podaní aj bez jeho účasti, keďže všetky relevantné tvrdenia a dôkazy obsahuje žaloba, resp. odpoveď na výzvu súdu. Z predloženého spisu odvolací súd ďalej zistil (zápisnica na č. l. 91 a nasl. spisu), že vzhľadom na podanie žalobcu na č. l. 88 spisu súd prvej inštancie pojednával v neprítomnosti žalobcu. Odvolací súd ďalej zistil, že pojednávanie konaného v prejednávanej veci dňa 7.5.2019 sa zúčastnila žalovaná, ktorá uviedla, že si je vedomá svojho dlhu a požiadala o možnosť jeho uhradenia vo forme mesačných splátok vo výške 50,- €, uviedla, že výška jej príjmu je cca 400,- €, žije na ubytovni. Uvedené tvrdenia žalovanej, týkajúce sa jej príjmu a majetkových pomerov neboli, s poukazom na § 151 C.s.p., účinne popreté žalobcom, považovali sa preto za nesporné. Správne preto postupoval súd prvej inštancie, keď pri uložení povinnosti žalovanej splatiť pohľadávku priznanú žalobcovi spolu s príslušenstvom v splátkach, ako aj pri určení ich výšky vychádzal z tvrdení žalovanej a nevykonával v tomto smere dokazovanie. Odvolací súd zároveň poukazuje na ustanovenie § 185 C.s.p., z ktorého vyplýva, že súd môže vykonať len tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu, pričom sám rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Iba celkom výnimočne môže súd vykonať aj iné dôkazy ako tie, ktoré navrhli strany sporu. Ide o prípady, kedy je kladený zvýšený dôraz na ochranu práv a oprávnených záujmov jednej zo strán, a to spotrebiteľské spory, konanie o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach, antidiskriminačné spory a individuálne pracovnoprávne spory. Ďalšou výnimkou, kedy súd môže vykonať dôkazy aj bez návrhu je za účelom zistenia splnenia procesných podmienok, či navrhované rozhodnutie bude vykonateľné a na zistenie cudzieho práva. Žalobca na preukázanie príjmu a majetkových pomerov žalovanej nenavrhol vykonať žiadne dôkazy a súdu povinnosť dokazovania v tomto smere nevyplývala z procesných predpisov. Postup súdu prvej inštancie je tak potrebné považovať za správny a odvoláciu námietku žalobcu za nedôvodnú.

5.3. Odvolateľ v súvislosti so splátkami v odvolaní namietal, že rozhodnutie súdu nemôže výrazne zvýhodňovať jednu zo strán sporu a musí byť spravodlivé. Odvolací súd k uvedenej odvolacej námietke žalobcu uvádza, že podľa jeho názoru povolenie plnenia prisúdenej sumy (1.226,63 € s prísl.) v splátkach neprimerane nezasiahne do majetkových pomerov veriteľa, ktorý je bankovým subjektom a jeho majetkové pomery sú tak nepochybne iné ako majetkové pomery žalovanej. Zároveň treba

poukázať na to, že žalovanej bola možnosť uhradiť dlh v splátkach podmienená stratou výhody splátok, takže nezaplatením čo i len jednej splátky žalovanou sa stáva splatným celý jej zostávajúci dlh. Odvolací súd má za to, že určená výška splátky nie je v rozpore s oprávnenými záujmami žalobcu, poukazujúc pritom na zásadu spravodlivosti uvedenú v čl. 2 ods. 1 C.s.p., v zmysle ktorého ochrana ohrozených a porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, čo umožňuje splácanie vzniknutého dlhu vo vzťahu k oboj stranám sporu, podľa odvolacieho súdu, splňa.

5.4. Pokiaľ odvolateľ namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia v časti povolenia splátok a ich výšky a jeho nespreskúmateľnosť, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v odôvodnení tejto časti svojho rozhodnutia uviedol, že vychádzal zo žiadosti žalovanej o povolenie splátok a jej tvrdenia o výške dosahovaného príjmu, z čoho vyplýva, že posúdil príjmové a majetkové pomery žalovanej, ktorá okrem iného na pojednávaní uviedla, že býva na ubytovni. Podľa názoru odvolacieho súdu, i keď odôvodnenie tejto časti rozhodnutia súdom prvej inštancie je stručné, je z neho zrejmé, akými úvahami sa súd prvej inštancie riadil a že základom pre jeho rozhodnutie o povolení splátok boli výška sumy, na plnenie ktorej súd žalovaná zaviazal, ako aj jej príjmové a majetkové pomery. Odvoláciu námietku žalobcu preto odvolací súd považuje za nedôvodnú.

6. V odvolacom návrhu sa odvolateľ domáhal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrhu žalobcu vyhovie aj v zamietnutom rozsahu. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na to, že podľa § 381 C.s.p. nie je viazaný odvolacím návrhom. Podľa § 379 C.s.p. je odvolací súd viazaný rozsahom odvolania (okrem prípadov vymenovaných v uvedenom ustanovení, o ktoré prípady v odvolacom konaní v prejednávanej veci nejde), pričom odvolateľ rozsah odvolania vymedzil tak, že odvolanie smeruje proti rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu plnenia v splátkach, tomu zodpovedá aj odôvodnenie odvolania žalobcu. S poukazom na vyššie uvedené ustanovenie § 379 C.s.p. odvolací súd podrobil rozhodnutie súdu prvej inštancie odvolaciemu prieskumu v takto odvolateľom vymedzenom rozsahu, ktorým bol viazaný.

7. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovaná mala v odvolacom konaní plný úspech, preto má aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

8. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).